

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 116: Duyên Hợp Thì Hiện Ra Sự Sanh Khởi, Duyên Tan Thì Diệt Mất. Ngay Nơi Thể Tánh Đó Là Không, Rốt Ráo Chẳng Có Gì Đạt Được

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 008)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Duyên hợp hiện sanh, duyên tán tức diệt. Đương thể tức không, liễu vô sở đắc.】 *(Duyên hợp thì hiện ra sự sanh khởi, duyên tan thì diệt mất. Ngay nơi thể tánh đó là không, rốt ráo chẳng có gì đạt được).*

Đây là lời giải thích về thực tướng Y báo và Chánh báo trang nghiêm trong chín pháp giới. “Y” là hoàn cảnh, là môi trường sống; “Chánh” là thân thể; từ hàng Bồ Tát cho đến chúng sanh nơi địa ngục, tất cả đều do nhân duyên mà sanh ra. “Duyên”, người hiện nay chúng ta gọi là điều kiện, khi các chúng duyên hòa hợp, vô lượng vô biên các điều kiện kết hợp lại thì hiện tượng này sanh khởi. Duyên hợp thì liền hiện sanh, “hiện” là hiện tượng, hiện tượng này xuất hiện, sanh ra rồi. Duyên tán thì diệt, duyên không thể nào hợp lại mãi mãi được. Thời gian hợp lại dài hay ngắn, có một sức mạnh đang thao túng nó. Ở nơi phạm phu thì gọi là “nghiệp lực”, nghiệp lực đang thao túng độ dài ngắn của thời gian duyên hợp. Còn đối với chư Phật Bồ Tát thì đó là “nguyện lực”, là cái nguyện lực phát tâm cứu độ tất cả chúng sanh của các Ngài trong thời kỳ tu nhân. Đây là sức mạnh làm chủ thể cho thời gian tụ hợp của mọi hiện tượng dài hay ngắn, điều này chúng ta cần phải biết.

Lấy con người chúng ta mà nói, thọ mạng của mỗi người không ai giống ai. Thọ mạng là do ai làm chủ? Không phải do Vua Diêm La làm chủ, cũng chẳng phải do Thượng Đế làm chủ, mà là do nghiệp lực của chính chúng ta làm chủ. Vì là do nghiệp lực làm chủ, nên nếu bạn thấu hiểu đạo lý này, làm cho rõ ràng minh bạch, thì độ dài ngắn của thọ mạng, tự mình có thể làm chủ được. Bởi vì bạn hiểu đạo lý, bạn biết phương pháp, thì tự mình có thể làm chủ. Tình trạng sức khỏe của bản thân mình cũng có thể tự làm chủ được. Ví dụ như thân thể ốm yếu nhiều bệnh là do nghiệp lực. Chúng ta hiểu được đạo lý này, chúng ta tu

tâm thanh tịnh, tu tâm từ bi, chúng ta chịu cứu giúp tất cả chúng sanh, thì thân thể tự nhiên sẽ khỏe mạnh cường tráng, có thể chuyển đổi được. Chứ không phải dựa vào thuốc men, không phải dựa vào những đồ tẩm bổ, những thứ đó không được đâu, những thứ đó không thể chuyển được nghiệp lực. Đó chỉ là trị ngọn chứ không trị được gốc, tẩm bổ nhiều quá ngược lại còn sanh ra bệnh hoạn. Điều này nhất định phải biết, nó có lý luận chính xác, phương pháp chính xác, thật đúng là: “Trong cửa nhà Phật, có cầu ắt ứng”, nó có đạo lý ở trong đó.

Duyên tán, thì tướng này liền không còn. Do đó có thể biết, sự hiện hành của tướng, sự sanh diệt của tướng, là giả chứ không phải thật, hoàn toàn là hư giả, chỉ là duyên tụ duyên tán mà thôi. Duyên tán, chúng ta biết nó là không rồi, không còn nữa, tướng đã mất rồi. Nhưng ngay khi duyên chưa tán, người có trí huệ liền hiểu rõ: “Đương thể tức không, liễu bất khả đắc” (Ngay nơi thể đó là không, rốt ráo không thể được). Bởi vì tất cả hiện tượng ngay nơi thể tánh vốn là không, trọn chẳng thể được, thì bạn còn đi chấp trước làm gì? Tự nhiên sẽ không chấp trước, tự nhiên liền buông xả. Một khi buông xả, lìa khỏi phân biệt, chấp trước, thì tâm của bạn lập tức thanh tịnh, chân tâm bỗng tánh liền hiển lộ, vô lượng trí huệ đức năng liền khởi tác dụng, cái đó là thật, cái đó không phải là giả. Y báo Chánh báo trang nghiêm trong mười pháp giới đều là giả, đều không phải thật, chúng ta mong cầu nó để làm gì? Có cầu được đi nữa, thì cái lợi ích ấy cũng quá nhỏ nhoi, cũng giống như cầu phú quý nhân gian vậy, sự hưởng thụ của bạn chỉ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn mà thôi.

Bạn cái gì cũng buông xả, cái gì cũng không cầu nữa, thì cái bạn đạt được lại là tận hư không trọn khắp pháp giới. Giống như Bồ Tát Quán Thế Âm “ngàn xứ cầu, ngàn xứ ứng”, thật tự tại biết bao! Tại sao Bồ Tát Quán Thế Âm lại tự tại đến thế? Vì Bồ Tát Quán Thế Âm vô cầu. Bồ Tát Quán Thế Âm cái gì cũng không chấp trước, không phân biệt, không chấp trước, tánh đức hiển lộ, mới được đại tự tại. Chúng ta ngày nay tại sao không tự tại? Vì cái gì cũng tham cầu, cầu quá nhiều. Cầu quá nhiều thì phiền não liền theo đó mà đến, đó là nỗi khổ “cầu bất đắc” (cầu không được thì khổ). Cầu được rồi, cầu được rồi lại càng khổ hơn. Cầu được rồi thì phải nghĩ đủ mọi cách để giữ gìn, sợ bị mất đi, cứ lo được lo mất. Khi chưa có thì nghĩ trăm phương ngàn kế để cầu, cầu được rồi lại nghĩ trăm phương ngàn kế sợ nó mất đi, kết quả cuối cùng vẫn phải mất đi. Bạn nhìn thấu sự thật chân tướng, tâm bạn liền buông xả, cái gì cũng không cầu; cái gì cũng không cần nữa, thì ngược lại được đại tự tại.

Cần phải suy ngẫm nhiều, suy ngẫm nhiều về những chân tướng sự thật này, chân tướng sự thật quả thật là “đương thể tức không, liễu vô sở đắc”. Trong *Kinh Kim Cang* nói: “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng” (Phàm những gì có hình tướng, đều là hư vọng), bao gồm cả bốn pháp giới Thánh: Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát, Phật, thấy đều là hư vọng, mười pháp giới là hư vọng. Duy chỉ có Nhất Chân Pháp Giới là thật, cái đó không phải vọng. Phật và các vị Đại Bồ Tát, trong *Kinh Hoa Nghiêm* gọi là Pháp Thân Đại Sĩ, các Ngài trụ ở pháp giới nào? Nhất Chân Pháp Giới, đó mới là thật. Phật ở trong mười pháp giới là giả chứ không phải thật. Vị Phật đó, mà nhà Thiên Thai gọi là Tạng Giáo Phật, Thông Giáo Phật, Biệt Giáo Phật, thì chưa phải là thật, Viên Giáo mới là thật. Phật ở trong mười pháp giới là Tạng, Thông, Biệt Phật, không phải là Chân Phật, Phật của Viên Giáo mới là Chân Phật, trụ ở Nhất Chân Pháp Giới.

Thế giới Hoa Tạng được nói trong *Kinh Hoa Nghiêm* là Nhất Chân Pháp Giới, Thế giới Cực Lạc của Phật A Di Đà được nói trong *Kinh Vô Lượng Thọ* là Nhất Chân Pháp Giới, chúng ta phải cầu sanh về Nhất Chân Pháp Giới, không trụ ở mười pháp giới. Cho nên ngay cả cái ý niệm về “Phật” cũng phải buông xả. Chúng ta có đại nguyện làm Phật, nhưng không được chấp vào tướng thành Phật, nếu chấp vào tướng thành Phật, thì dù bạn có thật sự thành Phật, cũng chỉ là Phật ở trong mười pháp giới, không phải là Nhất Chân Pháp Giới. Cho nên tướng không thể chấp, chấp tướng thì chúng ta chịu thiệt thòi lớn rồi.